

Arrest

nr. 94 656 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 5 juni 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 6 juni 2005. Op 4 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21 september 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 28 oktober 2005 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 20 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Verzoeker dient op 1 februari 2006 een asielaanvraag in in Luxemburg. De Luxemburgse autoriteiten verzoeken op 22 februari 2006 de Belgische bevoegde instanties om de terugname van verzoeker op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening). Op 6 april 2006 wordt verzoeker overgedragen aan België.

Op 7 april 2006 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 14 april 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 19 juni 2006 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 19 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 3 augustus 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker dient tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad van State.

Op 6 november 2006 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 21 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 7 juni 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1229 van 17 augustus 2007 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoeker stelt tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 6 juli 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 10 oktober 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 oktober 2007 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in. Op 25 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het beroep dat verzoeker instelt tegen deze beslissing wordt bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 5936 van 18 januari 2008 verworpen.

Op 5 november 2007 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in. Op 27 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 3 december 2007 dient verzoeker een achtste asielaanvraag in. Op 3 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 10 december 2007 dient verzoeker een negende asielaanvraag in. Op 15 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 21 januari 2008 dient verzoeker een tiende asielaanvraag in. Op 31 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 6 februari 2008 dient verzoeker een elfde asielaanvraag in. Op 11 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest van de Raad van State nr. 183.024 van 20 mei 2008

worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2004 verworpen.

Op 12 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 december 2009 dient verzoeker met behulp van een andere raadsman eveneens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 4 juni 2010 verwerpt de Raad van State bij arrest nr. 204.750 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker had ingediend tegen de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2006.

Op 5 oktober 2010 dient verzoeker een twaalfde asielaanvraag in. Op 21 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 10 november 2010 dient verzoeker een dertiende asielaanvraag in. Op 13 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 28 december 2010 dient verzoeker een veertiende asielaanvraag in. Op 28 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 4 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van 12 en 15 december 2009 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Het beroep dat verzoeker instelt tegen deze beslissing wordt bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 63 846 van 27 juni 2011 verworpen.

Op 11 juli 2011 dient verzoeker een vijftiende asielaanvraag in. Op 11 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 30 augustus 2011 dient verzoeker een zestiende asielaanvraag in. Op 21 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 23 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

In uitvoering van de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, S.R., Attaché, genomen op 23.02.2012,

wordt aan de persoon die verklaart (…)

Het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de volgende staten: Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Redenen van de beslissing

*- artikel 7, eerste lid, 1; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of een geldig reisdocument.”*

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve wordt een exceptie van gebrek aan belang aangevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker geen nut opleveren.

Verzoeker getuigt niet van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2 Het betoog van verzoeker waarbij hij de schending aanvoert van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel kan aan bovenstaande geen afbreuk doen.

Voor zover verzoeker de mening is toegedaan dat hij zijn belang behoudt nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend die nog steeds hangende is, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat op het ogenblik dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd, nog een aanvraag om machtiging tot verblijf hangende was. Op 4 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van 12 en 15 december 2009

op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werden verklaard. Het beroep dat verzoeker instelde tegen deze beslissing werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 63 846 van 27 juni 2011 verworpen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker later nog een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende. Bovendien dient er te worden op gewezen dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), noch verhindert een dergelijke aanvraag dat na het indienen ervan nog een bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoekers betoog doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Tenslotte meent verzoeker dat gezien de handgeschreven handtekening ontbreekt op de bestreden beslissing er sprake is van de afwezigheid van een substantiële vormvereiste. Verzoeker betoogt dat de handgeschreven handtekening de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan waarborgt. De beslissing vermeldt dat deze genomen is door attaché S. R. (...), doch dat noch van de politieagent, noch van de persoon die gemachtigd is tot het nemen van de bestreden beslissing een handgeschreven ondertekening vermeld staat, zodat er geen bewijs is dat deze beslissing effectief genomen is door deze attaché.

Aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), kan een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan worden aangetast door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

Verzoeker geeft zelf aan dat de bestreden beslissing vermeldt dat deze werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, met name attaché S.R. De bestreden beslissing bevat aldus de naam en de functie van de persoon die de bestreden beslissing heeft genomen. Het administratief dossier bevat enerzijds het beslissingsformulier, ondertekend door attaché S.R., die aangeeft dat er een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij een termijn van nul dagen wordt voorzien en anderzijds de bestreden beslissing waar enkel de naam van de persoon die de beslissing ter kennis brengt nog dient te worden ingevuld. Dit beslissingsformulier werd door attaché S.R. ondertekend. Er bestaat dan ook geen twijfel over dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan attaché S.R. Er wordt dus aangenomen dat attaché S.R. de beslissing van 23 februari 2012 heeft genomen zelfs al ontbreekt een handtekening op het aan verzoeker ter kennis gebrachte exemplaar. Verzoeker betwist niet dat attaché S.R. bevoegd is voor het nemen van de bestreden beslissing.

De omstandigheid dat de bestreden beslissing niet werd ondertekend, doet dan ook geen afbreuk aan het gestelde onder punt 2.1.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en dertien door:

mevr. A. DE SMET,	kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. DE SMET